

Обійми

КУПИТИ

У новій книжці Людмили Таран ми занурюємося у світ жіночих переживань, емоцій, спогадів, а самі героїні є дуже реальними і близькими.

Ось молода художниця їде на Закарпаття малювати замок, але дорогою знайомиться зі старшим чоловіком, і невідомо, чи стане це знайомство чимось більшим. Ось жінка відповідає на несподіваний телефонний дзвінок і чує голос, який багато років тому був дуже рідним. Ось інша жінка їде у Париж і навіть не уявляє, хто влаштував їй цю поїздку й кого вона там зустріне. А хтось проживає війну — з усіма її загрозами й страхами, і, як ніколи, в такий час відчувається важливість якщо не підтримки усього світу, то хоча б обіймів коханих, рідних і друзів. Бо через роки, відстані, навіть через війну наше життя пише свої сюжети, закони і правила, й воно триває навіть попри випробування.

Замок Тамплієрів

Ні сіло ні впало, пригадалося, як перед сном їй, ще маленькій, батько любив читати міфи Давньої Греції. Вона, на диво, легко запам'ятовувала — хай далеко не всі, звісно, — зв'язки між богами та дотичними до них істотами напівбожественного і земного походження.

Якось зринула думка про Пегаса. І хто придумав, що крилатий кінь, усім відомий символ натхнення, з'явився як плід кохання Медузи Горгони (бр-р-р-р!!!) із Посейдоном? І Пегас не просто взяв і народився. Він «перереформатувався» із крові тієї бридкої Медузи, коли її вбив Персей.

То ось воно, натхнення, з чийої крові вродилося...

А слово «кров» нагадало дещо інше. Знайома, яка працювала в лабораторії судекспертизи, розповіла: під ультрафіолетом сліди крові однаково світитимуться, навіть якщо кілька разів їх змивати пральним порошком.

І що ж то в ній таке променисте? Золото? До речі, в жіночій крові більше золота, ніж у чоловічій.

Так-так. Згадалася і кров на ключі до забороненого залу Синьої Бороди... Вона нічим не стиралася.

Ще кажуть: кров не згортається на сталі. Тому на шаблях був жолобок, щоб вона просто стікала на землю...

«Кров людська — не водиця...»

І чого це раптом майнуло в голові? Яка прив'язка, з чим асоціації? А хто його знає?

Мар'яна боїться навіть вигляду крові — чи своєї, чи чужої. Хоч як затисне волю в кулак, а коли побачить роз-панахану рану, з якої цебенить кров, кинеється по бинт і перекис водню — і тут-таки відчуває, що неприємно.

Наче хтось відсікає струм у тілі.

Та досить про це.

Вона ж нарешті їде до Середнього!

Пощастило: навіть сидючи. Мар'яна, звичайно, може і постояти в транспорті: добре, що везуть, та й ноги молоді, не перетрудені. Але

краще все-таки сидіти, та ще й біля вікна: вступишся в шибку і заковтуєш очима плинні краєвиди. І тоді в душі ніби розсмоктуються-розв'язуються давні вузли, обрзи, що про них наче й забулося.

Втупитися в шибку, вбирати в себе зелень, радісний переблиск листя, яке ворохобить вітер. Тішитися літечку, що вже завершується-згортається.

Мар'яна по-особливому любила цю пору. Так само, як і травень: весняної пори зав'язуються бажання, а нині мають сповнитися.

Рюкзак на колінах. Дівчина обережно мацає його: чи не погнула часом альбом? Чи не розкрилися коробки з пастеллю, сангіною та вугіллям?

Перед її очима досі Горянська ротонда. Сторож особисто для неї відчинив церкву: заради тієї фрески в апсиді вона прийшла туди пішки. Відмахала мало не через увесь Ужгород, Радванку, аж до самих Горян! І сторож їй ту фреску показав. Мар'яна легесенько пальцем провела по бляклих ликах, що ніби прозирали з якогось сокровенного дна на шерехатому тьмяному тиньку, якому п'ять століть, і ніби якийсь струм чи поколювання відчула.

Тоді в голові паморочиться, наче від вигляду людської крові.

...Нема вже тієї кукурудзи на городчику коло ротонди... Ще пальця тоді врізала листком... як ото буває, коли аркушем шкіру розітнеш. Чогось довго гоїться така рана.

Червоними бісеринами виступила кров з порізу — малесенькі краплі, такі красиві. Злизала їх і раз, і вдруге, аж Влад засміявся. А потім сам узяв її пальця й собі заходився зализувати поріз. Мар'яну трохи знудило. Від власної крові?

Боже, коли ж це було? Ще студентами... Влад, Владислав, серденько...

Вона ніколи не шкодує за минулим. Скидає його, як змія шкіру свою, старе линовище. Сухе таке, жалібно-сіре, скручене в рурочку зачепилося, майже невидиме, поміж трав.

Вони тоді удвох із Владом мандрували. Зупинялися там, де збереглися архітектурні пам'ятки. Навіть акварель брали зі собою, і теку з

великими аркушами, і планшети. Носилися з тим добром, як дурень з писаною торбою.

Мар'яна потайки від себе самої мріяла, як покаже Юрію Івановичу свої роботи. Була поряд із Владом, а коли малювала, уявляла, ніби дивиться на її роботу Юрій Іванович.

Хотілося, щоб він похвалив...

Юрій Іванович Химич, художник від Бога, учитель...

Недарма народився у Кам'янці, де особлива природа, рідкісний рельєф. Де він тепер малює? Яку архітектуру?

Царство йому Небесне...

Тоді, з Владом, ротонду в Горянах вона малювала не аквареллю, а вугіллям. Пучка вказівного пальця така чорна була: нею розтушовувала вугілля на папері. Але спершу той палець був темно-синім від ожини. Синіми були всі три пальці, якими хрестяться. Ожина під ротондою величезна — більше ніде такої вони не бачили. Обілися, аж губи — сині-сині. Допалися, мов із голодного краю!

Влад зализував-зализував поріз, а вона, Мар'яна, як дурненька, сміялася, хихотіла. І як вона порізалась?

А коли напали на них раптові любощі, заховалися за ту стіну кукурудзяну в кінці чийогось городу — хоча навряд чи хтось натрапив би на них якраз у той момент — і попадали на траву: м'якесеньку, і справді шовкову траву, зі стокротками-маргаритками, які дивилися на них і мовчки дивувалися.

— А до Середнього ще скільки їхати? — запитала Мар'яна чоловіка, що сидів на сусідньому сидінні в автобусі.

Той не очікував, що до нього звернуться, — наче зніжковів. Та ні, хіба чоловіки, та ще у такому віці, ніяковіють? Дурня.

— Я скажу, де зійти. Я сам звідти.

Головою кивнула, подякувала і знову вросла поглядом у вікно. Тільки й встигла розгледіти: чоловік акуратно поголений, з двома невеличкими свіжими порізами на правій щоці внизу. Уявила: вранці голився, порізав ся, виступили крапельки крові, дрібні, мов бісер.

Рекомендована література

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ